

Zlatko DUKIĆ, novinar i publicista

(Riječ na otvaranju samostalne izložbe fotografija Samira Mujakića u Galeriji Mandžić u Tuzli u četvrtak, 15. jula 2021. u 19 sati)

Kamerom zaleđena korona

Tek nakon što je dobio Nobelovu nagradu za književnost 1982. godine, kolumbijski pisac Gabriel Garsija Marques je objavio roman Ljubav u doba korone. Desilo se to 1985. godine i bilo je književni događaj vrijedan pažnje.

Ne znam da li je Samir Mujakić to imao na umu, kada je odlučio da krene u operaciju foto-ovjekovječenja Tuzle u doba korone, kako je naslovljena ova njegova samostalna izložba fotografija. No, svakako je imao dovoljno razloga, motiva i inspiracije za tako nešto. Duboko smo u drugoj godini pandemije korona virusa i, uz sve ono što je donijela, čudo bi bilo da se nije našao i neko ko će foto-kamerom ovjekovječiti i zalediti ono što nam je virus nametnuo, donio i, naročito, odnio.

Četrdeset fotografija, kojima nam se Samir tematski predstavlja samostalnom izložbom, govori, međutim, ne samo o koroni i o našem gradu u doba korone. Govori, istovremeno, i o autoru, o njegovom viđenju ovog fenomena i, posebno, o njegovom kreativnom postavljanju spam potrebe i važnosti i baš ovakvog dokumentovanja vremena, obilježenog tim fenomenom.

Kada se malo pažljivije osmotri ono što nam Samir nudi, među prvi proizvedenim utiscima je zaključak o tome da je on uspio na poseban, originalan način foto-ovjekovječiti ono što smo svi mi, obični ljudi, viđali svojim običnim okom: prazna ulica, sivi prizori, ljudi s maskama na svojim radnim mjestima, žurba gradskom pustoši na biciklu, želja da se što prije obavi ono što se mora obaviti...

Ovakvi i slični tematski okviri, poslužili su Samiru za to da nas podsjeti na ono što je korona donijela, a što većina nas – zauzeta svojim brigama i obavezama, a u nametnutom strahu od korone – nije bila u stanju da primjeti ili, jednostavno, nije smatrala važnim uočavanja.

Kada se sve to poslaže, poveže tematskim nitima pandemije i pročita kao prisilan način života i rada, svakodnevnog ponašanja, zapravo prisilne imitacije normalnog života – dobijemo prostor za to da se i umjetnička fotografija manifestuje kao sredstvo govora o koroni, kao alat za priču o vremenu korone i, konačno, za efektno slikanje jednog grada, njegovog života, poremećenih tokova i zadržanih ljudi i svega drugog, što je pandemija nametnula.

Možda Samir Mujakić, kad je kretao u lov na motive grada u koroni, nije razmišljao, niti je morao razmišljati na takav način i o tim finesama. Čak se nije morao opterećivati pitanjem hoće li i koliko će to što radi imati umjetničku, dokumentarnu ili estetsku vrijednost. Njemu je, očigledno, bilo dovoljno to što hoće, umije i ima priliku obične detalje, svakodnevne korona-prizore, ljude pritisnute vanrednim prilikama – pretvoriti u motiv foto-objektiva i svoje umjetničke fotografije.

Pri tome, u oči mora pasti da Samir Mujakić nije patio ni od potrebe za eksperimentisanjem, za odskakanjem od uobičajenih, potvrđenih načina i stilova rada. Nije posezao za otkrivanjem "tople vode", niti za tim da obične, svakodnevne motive, prizore i situacije prikaže ikako drukčije – osim kao obične, svakodnevne. U tome je ne samo vrijednost i značaj njegovih foto-

grafija. U tome je, istovremeno, i ni najmanje skrivena potvrda onog prvobitnog utiska – o autorovom shvatanju važnosti i vrijednosti napora da se doba korone i na ovakav način ovjekovječi i fotografijom zaledi.

Iz tog ugla posmatrana, samostalna izložba fotografija Samira Mujakića, člana Foto-kino kluba Tuzla – čiji razvoj od ne tako davnih početaka do ove faze foto-umješnosti i vještine ne može proći nezapaženo – u najmanju ruku je dvostruko važna: s jedne strane je o koroni i vremenu korone – još dok ona traje i dok se ne zna dokad ćemo se s njom suočavati – progovorila na ne- svakidašnji, zanimljiv, dokumentarni i umjetničko-estetski privlačan način, a s druge strane je potvrda umijeća i kreativnog hoda naprijed jednog autora, kome strast i posvećenost umjetničkoj fotografiji postaje osobeni znak i, svakako, odlika i vrlina.

Što izložbi ovakve, tematske vrste – a ovoj konkretno, posebno – daje i značaj, a i zadovoljstvo onome ko je proglašava otvorenom, uvjeren da će svi oni koji budu vidjeli fotografije Samira Mujakića, podijeliti to zadovoljstvo.